

Késett vallomás robog feléd mielőtt vörösre vált a szemafor

Feleségemnek

már huszonkét évet késett vallomás robog feléd mielőtt vörösre vált a szemafor
volt levél is ami emberöltőket késett s mikor kézbesítették volna a címzettnek
az már az örök vadászmezőkön pihente ki földi fáradalmait
késett de nem elkéselt vallomás robog feléd
próbál szíved közelébe érni mielőtt vörösre vált a szemafor
egy vallomás egyszerű sallangmentes sóhajszerű de férfiasan őszinte vallomás
melyet már illett volna korábban elmondanom neked sokszor volt már szám
ráhangolva
akár az új feszített húrja de valahogyan mindig leengedtem földre fektettem
a tok mélyére zártam nem mintha féltem volna elmondani leírni egy üres fehér
papírlapra
tudod sok-sok vers vallomás(féle) hagyta el ajkam és tollam mely hozzád szállt
talán nem is voltak suta buta vallomások őszintékre kíméletlenül igazakra sikeredtek
de egyetlen vallomást soha nem fogalmaztam meg a két évtized alatt
mióta hitvesem szerelmem őrangyalom vagy ez pedig csak késve most robog feléd
mielőtt vörösre vált a szemafor – soha nem köszöntem meg a nyugtalan
altatókkal sem pótolta rossz álmaid a szinte skizofrén dühkitöréseid melyek rendre
miattam voltak
nem köszöntem meg a virradatokat melyeket mégis mellettem töltöttél
a nappalokat mikor enni inni adtál szinte tehetetlen testemnek
s azokat a kórházban töltött hónapokat amikor úgy ahogy helyrepopofozták fájó
lelkem és tagjaim
nem volt kötelességed törődni velem te mégis mellettem maradtál
betartva az oltár előtt tett fogadalmad: holtomiglan holtodiglan
tudd meg hát sokszor (mindig) fáj ha sírni láttalak
legyen ez a késett vallomás szerelmem és szeretetem megerősítése
csak azért vagyok még e földön mert vigyáztál rám
tudd meg hát egyetlen nő sem pótolhat annak ellenére hogy sokszor nem ezt
mondtam
gyarlón fölényesen vágtam a szemedbe a hamisat nem kellesz van más nő
ki bármikor pótolhat de hazudtam neked akaratomon kívül de itt e vékony
sokszor fájó mellkasomban mindig jelzett egy hang és figyelmeztetett
nékem csak te vagy a NŐ az ASSZONY a KEDVES a HITVES
csak te vagy az ANYÁM a NŐVÉREM a HÚGOM
csak te vagy MÁRIA a medálom mit tőled kaptam egy iszonyatos napon
s melyet a nyakamban viselek azóta is az érme túlsó felén meg JÉZUS

tudom már nem érhet nagy baj védenek ők óvnak s hiszem halálomig velem maradnak
azután már nem kell medál nem kell hozzá szép lánc
mert mindennap az idők végezetéig (remélem) velük leszek...
már huszonkét évet késett vallomás rohog feléd mielőtt vörösre vált a szemafor
érzem lelked megérinti ez az egyszerű vers velem élsz továbbra is
velem fekszel kelsz öregszel és megbocsátod hogy ha késve
lihegve fújtatva de mégis elértek szerény szavaim tudom lehajolsz értük
összeszeded azokat sorba rakod mint egykor az almákat anyám a szekrény tetején
s ha megszomjazol le-leemelsz közülük egyet és megkóstolod valamelyiket
rám gondolsz majd akkor is ha már nem leszek e Föld nevű égitesten
rám gondolsz s tudni fogod: mindig szerettelek ha késve is de csak kiszakadt
mellemből egy vallomás és szívedhez ért mielőtt vörösre váltott volna a szemafor...

Verőce, 2003. augusztus 10.

HÖRÖMPŐ GERGELY

Kisváci ősz

Reggelenként teherhajóknak
rezgő száján a tánczene
megőrült kedvvel ordítózott,
agyamat dalba fonta be.

Ha ordítózva vagy kacagva
rohannék útra fényes őszben,
elfognának az első sarkon,
szidnának sértődötten, bőszen.

Szorította és szólította
ideges, nyugtalan szívem,
vízhabok tükrén jobban láttam,
hogy magamban az őszet viszem...

De hát, hogy magyarázzam el
e rohanó világban,
hogy fényes őszben kezdetek
s tavaszban is halál van?